

Textus: Lk 8,5-8. 11-15

Az elvetett mag példázata

A magvető

A magvető példázatában mindig lenyűgözött az aktivitás: a széles mozdulatok, a határozottság, a fáradhatatlanság és a bibliai leírás sokszínűsége. De az is izgatott, hogy mi adja ehhez a magvetőnek az energiát, mert az letagadhatatlan tény, hogy jelen van, dolgozik, halad. Bármilyen is, ő azt csinálja, amire elszánta magát.

Az ókori keleten a magvető nem az előkészített, felszántott, egységes talajt látta maga előtt, hanem vetés közben látta az akadályokat: az útfelelet, a tövisbokrokat, a köves talajt, a haszontalan terepet is. Ha rajtunk múlna, akkor ezeket a részeket kikerülnénk. Ami eleve veszteséget ígér, azt biztos, hogy kihagynánk.

De a magvető mindent bevet: a reménytelent és a haszontalant is. Mi okosan, haszonra termelünk. A magvető szívvel vet és nem rációval. A sebhelyekkel teli földet sem hagyja magára, hanem gyógyítja a magvak elvetésével. Nem ítél, hanem segít, nem számítgat, hanem bőkezűen szór, nem a kudarcot és a veszteséget mérlegeli, hanem áld és gyógyít, válogatás és osztályozás nélkül vet mindenhová. A lényeg, hogy senki ne maradjon ki, senkiről ne mondjon le, senkit ne skatulyázzon be. Képes a haszontalanért is fáradni. Alkalmat ad a földnek a jóvátételre, hogy bizonyítson: tegye jóvá a terméketlen időket.

Mindig is izgatott, hogy mi lehet ennek az odaadó derűnek az oka, hiszen Jézus szavai tele vannak örömmel és bizalommal?!

Lukács segített, mert kiúszta a képből a magvetőt. Csak kezdetként, iniciáléként áll az eseménysor legelején. Aztán szinte háttérbe vonul, mert minden mondat a magra koncentrál.

Az elvetett mag - Lukács evangéliuma a mag-sorssal akar üzeni. Tulajdonképpen ő nem is a magvető példázatát, hanem az **ELVETETT MAG PÉLDÁZATÁT** írja meg, mert a mag nem más, Jézus magyarázata szerint, mint az Isten Igéje.

Jézus az Ige legyőzhetetlen erejéről beszél, mert ahol Ő beavatkozik, ott csoda történik. Ott egyetlen magban benne feszül a teljes búzakalász, vagyis a megsokszorozódás ereje. Jézus előtt a százannyi ígérete van. Lám, mire képes a föld, a befogadó, az ember, ha Ő beavatkozik!

A példázat legkorábbi ismert magyarázója, a II. századi egyházatyja, Justinus Martyr (103-166. vagy 100-165) ezzel a példázattal adott bátorító buzdítást a szolgálatukban kétségesskedő igehirdetőknek, hogy az Ige erejében semmiképpen se kétségesskedjenek, inkább higgyenek az Ige hatalmában.

Beiktatásom napján nekem is szükségem van arra, hogy megerősödjek a százannyi csodájában, mert az igeellenes erőkből ma sincs hiány.

A provokátor: a Maglopó Gonosz - Napjainkban is érezzük: jön az ördög, és kiragadja a szívből az Ige-magvakat – ahogyan azt Lukács evangélista írta.

Ez provokáció. Az ördögi provokátor nem nyugszik, s ezt nem lehet csak úgy tudomásul venni. A magvető tudja, hogy ki a terméketlenség oka, hogy ki a siker-gyilkos, hogy ki a Maglopó Gonosz.

A Maglopó Gonosz az, aki mint közbevetett személy odaáll a mag és a föld közé, s igyekszik lehetetlenné tenni az Ige és az ember mélyreható találkozását. Folyton beavatkozik:

- kiragadja a beléjük vetett ígét, keményszívűvé tesz;
- megakadályozza a gyökérverést, megelégíti a felületességgel és felszínességgel;
- fojtogató légkört teremt és kellemetlen, rossz indulatot szít fel.

Az ördögi cselekvésmódra is utal Jézus: eltapos, ledöngöl, megkaparint és ellop, félelmet kelt, gyökértelessé tesz és fojtogat.

A Maglopó Gonosz közöttünk is dolgozik. Mennyi mindent kiragad a szívünkéből! Feledteti az elszánt indulást, a gyermeki hitet, a teológizálás jó ízének, szeretetének első tüzet, bagatellizálja az igyekezetet, a tisztességes munkát, az álmainkat. Kiragadja a szívünkéből a jó

impulzusokat, a feladatvállalás és a feladatteljesítés szorgalmát. Ellopja a minőség iránti vágyat, a reménység erejét. Tompítja az Isten Országára iránti dicsőséglátást, az örökélet perspektíváját. És még mennyi mindennel megcsal és becsap!

Maglopó, kiragadó, hazug, hitető. Ez ő, a Maglopó. Csakhogy ő nem egyszerűen elvesz vagy elvisz valamit tőlünk, hanem bennünket magunkat ragad el. Megfoszt és kifoszt. Minket távolít el Krisztustól, Igétől, Üdvösségtől, bátor hitvallástól, igaz emberségtől. Feszítő ék lesz, ami eltávolít és gátolja az összetartozást: nagyban és kicsiben, egyházban és világban.

Ezekkel szemben meg kell hallani: akinek van füle a hallásra, hallja azt az Igét, amely termőre fordít. Részesüljön annak az igének az erejéből, amelyik szembeszáll a gondgazdagság-élvhajzás-hatalmi téboly ördögi eszköztárával.

A termőre fordító Ige ereje - Isten Igéjének legyőzhetetlen ereje van. Jézus Krisztus azért jött, hogy elhozza a magvetés idejét, amikor kiiktatódik az akadály, a közbevetetés, mert a közbevetett, akadályozó gonosz helyett belép Ő maga, az egyetlen Közbenjáró, a mag és a termőföld találkozását, az Ige és az ember mindent átformáló, megváltoztató hatását megteremtő Megváltó.

Neki az a szándéka, hogy ne csupán termőre forduljunk, hanem teremjünk százannyit. Régen 7-8 szoros volt a termésátlag, s ha 10-szeres volt a hozam, akkor már rekordtermésről beszéltek. A százszoros meghökkentő, azaz a felfoghatatlan erő és vitalitás bizonyítéka. Ez emberfeletti, de mégsem nagyozás. Nem extrém szám a Biblia világában, mert eszünkbe juttatja a Mózes első könyvének 26. fejezetét, amikor Izsák birtokba vette apja, Ábrahám volt földjeit és így teljesítette Isten parancsát: „akkor vetett azon a földön, és százsorosát aratta abban az esztendőben, úgy megáldotta őt az Úr” (1Móz 26,12).

Az Isten áldásának Krisztusban működő ereje éppen így volt csodákra képes.

Jézus Krisztus úttá tette az Atyához az útfélet, a tövisektől a töviskorona árán szabadított meg, a köves-sziklás hely benne szegletkövé, zárókövé, sőt élő kővé lett. Aki őt hallgatja és befogadja szavait, megcselekszi azokat és engedelmes Őhozzá, az még, ha Pál módjára a damaszkuszi útfél porába kerül is, feláll, és helyére kerül, még ha tövis adatik is a testébe, akkor is tudja: elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz, és ha hitéért meg is akarnák kövezni, akkor sem tagadja meg Mesterét.

A százannyi csodája - Rosszul hallja tehát az elvetett mag példázatát az, aki egy sikertelenség példázatát hallja ki belőle, mert az első és az utolsó szó is a bizonyosságé. „Kiment a magvető vetni” – hangzik az első mondat, „és termést hoznak állhatatossággal” – állítja a befejezés.

Állhatatossággal – ez egy lényeges kulcsszó! Manapság hamar bedobjuk a törölközőt... Kevés a kitartás, a türelem, a kívánni tudás. Minden hamar, máris, azonnal, most kellene.

Állhatatos az, akit nem ingatnak meg belső döntésében a külső körülmények. A következetes ragaszkodás segít megmaradni valami alatt türelemmel és kitartóan.

Nagy ajándék ma is, ha valaki tud állhatatos maradni: házasságban, családban, munkában, barátságban, egyházban, szolgálatban, társadalomban!

Az hallja jól az elvetett mag példázatát, aki kihallja belőle a minden várakozáson felüli eredményt. Erre az a Krisztus a garancia, aki a testté lett Ige, aki mint a mag, elvetetett a világba. Ő életre váltotta a példázatot, mert végigcsinálta és tétellé formálta: „Bizony mondom nektek: ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Jn 12,24)

Jézus a példázatban a magvetésről úgy beszél, mint ami az aratásra nézve történik. Bemutatja, hogy nem a visszautasítás az igazi hajtóerő, hanem az elfogadottság. Nem a megtorlás, a korholás, a bosszú sodorta, hanem a küldetés, az evangéliumi üzenet és a szeretet hajtotta. És mi lett belőle? Lett belőle találkozás, kegyelem és megváltás. Ez volt a százannyi csodája.

Akinek van füle a hallásra, hallja! – követelte Jézus, és követeli tőlem is, mert Ő aztán igazán tudja, amit én csak a családban hallottam, hogy a százannyi csodájából részesült

Nagyapám, aki Vas és Zala Megyében 183 településen, meg sok vendég-igehirdetői szolgálattal úgy gyűjtött adományt, hogy abból Zalaegerszegen templomot építhettek.

Es magam is tanúja lehettem, hogy a százannyi csodájából részesült Édesapám is, aki Isten-áldotta, született igehirdető és gyakorlati teológus volt.

Én sem tehetek mást, minthogy hirdetem a százannyi csodáját, hirdetem, hogy **hiszek az Ige diadalmas erejében!** Hiszem, hogy a befektetett energiák, a jó kezdeményezések, a helyes döntések, a testvéri és lelkesítő segíteni akarás ma is meghozza gyümölcsét!

Tudom, hogy út közben lesznek leverettetések és erőtlenségeink, tudom, hogy vannak ellenfeleink és támadóink is, dolgozik a maglopó ösztön is és a fojtogató légkört teremtők is, de nem csüggedhetünk, mert a végső aratás biztos! Maga Isten biztat bennünket: „Az én ígém nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi azt, amit én jónak látok és eléri azt, amiért kiküldöm.” (Ézs 55,11) Addig pedig reménységgel valljuk: „Az Ige kőszájként megáll, megszégyenül, ki bántja... Miénk a menny örökre.” (RE 390:4) Ámen.